mis ollid kullutanud. Ütles, et selle illusa kuwalge ja soe óga kül joudis senna kohta sada, kus homme hommiko warra piddi platsis ollema. Jättis perremeest Jummalaga, kinnitas omma nahk kotti óllade peál, ja et se kül raskeste kanda sure rahha hulga pärrast, mis selle sees, töttis ommeti ni kermeste, et olli teisel hommikul jubba körwalisse tee peál hulk maad lábbi käinud, enne kui Willem unnest lahkus. Sesamma sai peagi márko omma seltsimehhe uest kuriusest. Arwas sedda tühjaks asjaks, nisugust kawwalat meest, kui teine olli, wast tagga otsida, waid sai nüüd ueste selget arro sest, et se úsna tóssine sanna on, mis ütleb, et „kurja wisiga sadetud warra ei kesta mitte kauaks ja ei anna ónne egga rahho.“

Willem wóttis ennesele sedda targemat meelt, tee peál taggasi kallama omma male, ja ilma muud sundmusseta, kui sedda, mis temma süddame tunnistus tema peál panni, kohtule omma suurt kurjust isse üllesandma, et agga sest kibbedast hinge pinast, mis temmale ei suggogi ennam rahho egga ohto ei jätnud, wähhe ommeti lahti saaks. Kui olli omma issamaad kätte sanud, siis teggi nenda kui olli sedda targat nou ennesele ette wótnud: räkis kohtowannemattele omma hirmust süüd kibbeda kahhetsemissega ülles, ja heitis tassasel melel surno nuhtlusse moistmisse alla, mis kohhus olli arwanud, tedda täieste teninud ollewad.

Nisuggune surno nuhtlusse moistminne piddi seál maal ikka kunninga käest kinnitud sama enne kui sedda tóeks tehti. Kui kunningas olli kuulda sanud, et wang omma kurjust isse ilma sundmusseta kohtule olli üllesannud, ja et temma süddamelikko ja kibbedat kahhetsemist omma mórtsuka tó pärrast tundis, siis andis kunningas armule rumi ja mutis surno kohtomoistmist sel wisil, et süallune piddi

Eesti-ma rahwa Kalender 1852, lk. 22